

La tria

La vídua

La Llibreria, dirigida per Isabel Coixet, és un film notable pels detalls molt cuidats. La vaig sentir en versió original i pot dir-se que m'agradà l'experiència de sentir l'anglès en boca dels actors. El gust de la dicció, el ritme de la frase, les formes estereotipades de l'idioma. Crec que no pot dir-se que sigui una pel·lícula fluixa. No ho és. I tanmateix no és pas una gran història, no és pas una de genial. Li falta un punt de desbordament necessari en un film tant intimista, amb senyora rica al fons. Tanta contenció, tanta cura en els detalls, tanta precisió en la llum i en els paisatges i el cor no es desborda mai, llevat de la ràbia –excel·lent el paper de l'home vell Bill Nighy– sobtadament a punt per a la mort. Els sotrats d'algú que rep l'assot del cor. Excel·lent la mort pàl·lida i literària, a la qual, potser, el teatre ens hi ha avesat.

Mirant-la em vaig adonar que retratava un model literari de vídua en què la pressió social s'exercia sense miraments: matisos, molts matisos en la cara i en els vestits d'Emily Mortimer! Des de la blancor lunar fins a l'excrecència del roig granat en el vestit passant per les robetes beix d'un vestidet casolà. La protagonista decideix muntar una llibreria en un poblet on només llegeix un senyor que viu literàriament en una bella

casa amb jardí, com un antic secret que no sé pas si respon a un universal o si és una còpia literària repetida *ad infinitum*. En l'amor impossible expressat en una escena surreal, de somni, vora el mar, hi veig aquesta sublimació curiosa que també apareix a *Solitud*. La proximitat dels cossos sense arribar mai

a la mescla de les salives, dels sucus, de la suor, de l'aroma dels cossos, de les formes de la carn, la pell o allò que els capellans en deien la concupiscència. En l'heroi masculí hi veig una mena de pastor de *Solitud* modern. L'aroma dels homes vells que han viscut, la cara subtilment solcada pels anys, els pocs cabells, els homes que saben, que fan judicis equilibrats, que ja no són màquines de pensar ni màquines de sexe. I, doncs, ja no són exactament perillosos.

El film retrata un moment precís –l'any 1959 hi apareix clarament– amb la llum subtil de la nostàlgia il·luminada –el valor dels llibres!– i alhora una certa tendència a creure que el coratge perviu en els altres, la filla adoptiva, per via de l'afecte, feliçment rutllada, que llegeix en un altre moment vital allò que ella li demana.

L'el·lipsi final –potser l'únic en què el temps era ràpidament veloç– em va semblar poc convincent. El llibres d'una llibreria més moderna i il·luminada semblaven il·luminats més compactes. És una il·lusió de l'esperit: els llibres no són res més que cel·lulosa impresa. El gran riu de la vida rutlla per una altra banda, la imatge del corrent profund es repetia sovint. Ara bé, sense llibres llegits som ben poca cosa; i sense vida viscuda, encara som menys.

ISABEL COIXET HA SITUAT LA PROTAGONISTA DE LA SEUA DARRERA PEL·LÍCULA INTIMISTA EN UNA LLIBRERIA DE POBLE